

Sygn. akt V KK 452/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Kazimierz Klugiewicz

Protokolant Katarzyna Wępa

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 30 listopada 2020 r.,

w sprawie **L. S.**

skazanego za popełnienie czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich, na korzyść skazanego,

od wyroku Sądu Rejonowego w N. z dnia 24 listopada 2015 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w N. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

L. S., wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 24 listopada 2015 r, sygn. akt II K (...), został uznany za winnego tego, że:

w dniu 1 lipca 2015 r. około godziny 20.45 na drodze publicznej w miejscowości Z., gmina L. województwo (...), będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 30 marca 2006 r.,

sygn. akt II K (...), wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 3 marca 2008 r., sygn. akt II K (...) oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 25 października 2011 r., sygn. akt II K (...) za przestępstwa umyślne podobne, po odbyciu 6 miesięcy kary pozbawiania wolności na mocy wyroku Sądu Rejonowego w N. z dnia 25 października 2011 r., sygn. akt II K (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości ustalonym na poziomie 0,92 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny - motorower marki R. o nr rej. (...), nie stosując się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 25 października 2011 r., sygn. akt II K (...) zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat, tj. przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierzono mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeczono dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, a na mocy art. 43a § 2 k.k. orzeczono świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 10.000 złotych.

Należy zauważyć, że wyrok został wydany na posiedzeniu, w uwzględnieniu wniosku prokuratora złożonego w trybie art. 335 § 2 k.p.k. dołączonego do aktu oskarżenia.

Apelację od tego wyroku wniósł oskarżony, a Sąd Okręgowy w P. postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2016 r., sygn. akt XVII Ka (...), na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 447 § 5 k.p.k. pozostawił bez rozpoznania apelację oskarżonego.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w N. z dnia 24 listopada 2015 r., wniósł w trybie art. 521 § 1 k.p.k., Rzecznik Praw Obywatelskich zaskarżając go w całości na korzyść L. S.. Zarzucając:

„rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 2 k.p.k. polegające na uwzględnieniu wniosku prokuratora o wydanie w stosunku do L. S. wyroku bez przeprowadzania rozprawy w sytuacji, gdy okoliczności popełnienia zarzucanego L. S. czynu budziły wątpliwości, w szczególności w świetle zgromadzonego materiału dowodowego brak było możliwości dokonania ustalenia, czy zarzucany mu w akcie oskarżenia czyn został popełniony w warunkach recydywy specjalnej zwykłej (art. 64 § 1 k.k.)”.

Podnosząc taki zarzut, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w N. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Rzecznika Praw Obywatelskich jest zasadna.

Jak wynika z treści zaskarżonego wyroku oraz jego uzasadnienia, Sąd Rejonowy w N. przyjął, że L. S. dopuścił się przypisanego mu czynu będąc uprzednio skazanym za przestępstwo podobne, po odbyciu 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 25 października 2011 r., sygn. II K (...). Sąd ten, opierając się na informacjach zawartych we wniosku sporządzonym w oparciu o art. 335 § 2 k.p.k. ustalił, że kara 6 miesięcy została przez oskarżonego odbyta w okresie od 22 października 2013 r. do 22 kwietnia 2014 r. (k. 51, 27, 89). Uszło jednak uwadze Sądu, że z informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego wynika, że w sprawie o sygn. akt II K (...), na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 18 grudnia 2013 r., skazany został warunkowo przedterminowo zwolniony z okresem próby do dnia 18 grudnia 2015 r. (k. 44). Kara ta

ponownie miała zostać wprowadzona do wykonania w dniu 19 marca 2016 r. (k.99 akt SR N. o sygn. II K (...)), jednak postanowieniem z dnia 14 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w P. zwolnił L. S. z jednostki penitencjarnej w związku z udzieloną mu przerwą w odbywaniu kary (k. 107, 109 akt SR N. o sygn. II K (...)). Wskazuje to więc, że w sprawie nie został spełniony, istotny dla możliwości prawidłowego zakwalifikowania czynu w warunkach recydywy podstawowej, warunek odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, gdyż L. S. dopuścił się umyślnego przestępstwa podobnego po odbyciu jedynie nieznacznej części kary (57 dni) orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 25 października 2011 r., sygn. akt II K (...). Doszło więc w sprawie do rażącego naruszenia art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 2 k.p.k., gdyż Sąd może procedować na posiedzeniu i uwzględnić złożony wniosek jedynie wtedy, gdy okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, natomiast Sąd dokonał wadliwej oceny prawnej działania oskarżonego.

Sąd Najwyższy stwierdzając, że zaistniałe w sprawie uchybienie miało rażący charakter oraz w istotny sposób wpłynęło na treść orzeczenia, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w N. do ponownego rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

L. S., wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 24 listopada 2015 r, sygn. akt II K (...), został uznany za winnego tego, że:

w dniu 1 lipca 2015 r. około godziny 20.45 na drodze publicznej w miejscowości Z., gmina L. województwo (...), będąc uprzednio

skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 30 marca 2006 r., sygn. akt II K (...), wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 3 marca 2008 r., sygn. akt II K (...) oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 25 października 2011 r., sygn. akt II K (...) za przestępstwa umyślne podobne, po odbyciu 6 miesięcy kary pozbawiania wolności na mocy wyroku Sądu Rejonowego w N. z dnia 25 października 2011 r., sygn. akt II K (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości ustalonym na poziomie 0,92 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny - motorower marki R. o nr rej. (...), nie stosując się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 25 października 2011 r., sygn. akt II K (...) zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat, tj. przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierzono mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeczono dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, a na mocy art. 43a § 2 k.k. orzeczono świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 10.000 złotych.

Należy zauważyć, że wyrok został wydany na posiedzeniu, w uwzględnieniu wniosku prokuratora złożonego w trybie art. 335 § 2 k.p.k. dołączonego do aktu oskarżenia.

Apelację od tego wyroku wniósł oskarżony, a Sąd Okręgowy w P. postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2016 r., sygn. akt XVII Ka (...), na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 447 § 5 k.p.k. pozostawił bez rozpoznania apelację oskarżonego.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w N. z dnia 24 listopada 2015 r., wniósł w trybie art. 521 § 1 k.p.k., Rzecznik Praw Obywatelskich zaskarżając go w całości na korzyść L. S.. Zarzucając:

„rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 2 k.p.k. polegające na uwzględnieniu wniosku prokuratora o wydanie w stosunku do L. S. wyroku bez przeprowadzania rozprawy w sytuacji, gdy okoliczności popełnienia zarzucanego L. S. czynu budziły wątpliwości, w szczególności w świetle zgromadzonego materiału dowodowego brak było możliwości dokonania ustalenia, czy zarzucany mu w akcie oskarżenia czyn został popełniony w warunkach recydywy specjalnej zwykłej (art. 64 § 1 k.k.)”.

Podnosząc taki zarzut, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w N. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Rzecznika Praw Obywatelskich jest zasadna.

Jak wynika z treści zaskarżonego wyroku oraz jego uzasadnienia, Sąd Rejonowy w N. przyjął, że L. S. dopuścił się przypisanego mu czynu będąc uprzednio skazanym za przestępstwo podobne, po odbyciu 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 25 października 2011 r., sygn. II K (...). Sąd ten, opierając się na informacjach zawartych we wniosku sporządzonym w oparciu o art. 335 § 2 k.p.k. ustalił, że kara 6 miesięcy została przez oskarżonego odbyta w okresie od 22 października 2013 r. do 22 kwietnia 2014 r. (k. 51, 27, 89). Uszło jednak uwadze Sądu, że z informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego wynika, że w sprawie o sygn. akt II K (...), na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 18 grudnia 2013 r., skazany został warunkowo przedterminowo zwolniony z okresem próby do dnia 18 grudnia 2015 r. (k. 44). Kara ta ponownie miała zostać wprowadzona do wykonania w dniu 19 marca 2016 r. (k.99 akt SR N. o sygn. II K (...)), jednak postanowieniem z dnia 14 czerwca

2016 r. Sąd Okręgowy w P. zwolnił L. S. z jednostki penitencjarnej w związku z udzieloną mu przerwą w odbywaniu kary (k. 107, 109 akt SR N. o sygn. II K (...)). Wskazuje to więc, że w sprawie nie został spełniony, istotny dla możliwości prawidłowego zakwalifikowania czynu w warunkach recydywy podstawowej, warunek odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, gdyż L. S. dopuścił się umyślnego przestępstwa podobnego po odbyciu jedynie nieznacznej części kary (57 dni) orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 25 października 2011 r., sygn. akt II K (...). Doszło więc w sprawie do rażącego naruszenia art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 2 k.p.k., gdyż Sąd może procedować na posiedzeniu i uwzględnić złożony wniosek jedynie wtedy, gdy okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, natomiast Sąd dokonał wadliwej oceny prawnej działania oskarżonego.

Sąd Najwyższy stwierdzając, że zaistniałe w sprawie uchybienie miało rażący charakter oraz w istotny sposób wpłynęło na treść orzeczenia, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w N. do ponownego rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.